Alexandru Ioan Despina

Hiperboreea

L-am întâlnit pentru prima oară într-o seară noroasă de toamnă târzie, când am adormit, înfofolită într-o pătură groasă, în veranda închisă a casei, chemându-l probabil cu tristeţea ce mă-nlănţuia şi posibil născocindu-l cu plânsetul meu mereu vărsat în căutarea a altceva, un altceva ce aievea-a apărut atunci dinaintea mea. Nu m-am înspăimântat de hidoşenia sa, de aripile-i zdrenţuite, ori chipu-i zdrelit, şi nici de felul mirat şi totodată speriat în care m-a privit, ştiind că dincolo de teamă, curiozitate şi uimire, el nu există decât în propria-mi închipuire. De mică aveam această meteahnă supărătoare de-a nu mă putea cufunda în deplinătate nici în reverie şi nici în realitate, cele două faţade difuze ale aceleiaşi existenţe confuze, spălăcite şi aproape ireale, confundându-se adeseori în mintea mea până la identificare, într-un ţinut spre care tânjeam şi pe care, uneori, dorindu-l, mi-l imaginam.

Era atât de neobişnuit faţă de tot ce cunoscusem până atunci, încât nu m-am îndoit că-n tot acest timp în care-mi îmi imaginam că trăiesc (când de fapt muream, cu fiecare respiraţie ce-mi otrăvea plămânii, cu fiecare sunet ce-mi pângărea conştiinţa şi fiecare imagine ce-mi înşela fiinţa, eu muream!), de fapt pe el îl aşteptam. I-am întins mâna, iar când el mi-a cuprins-o-n ghearele sale atât de negre şi totodată atât de reale, am tresărit în vis şi ca prin vis, într-un vals fără sfârşit, în oglinda ochilor săi (atât de reci, lucioşi şi goi!) viaţa întreagă prinse a-mi dansa, în mişcări ample, diafane. Însă la venirea dimineţii veşnicia s-a sfârşit, iar lumina (insolentă, insolită şi indolentă, scabroasă şi scârboasă, nimicitoare!) l-a spălat şi solvit din lumea aceasta precum talazul înnebunit al mării ce mugind şi năvalnic izbind stânca, doreşte să prefacă ţărmu-n nisip (aripile-n zile, trupu-ţi într-o masă diformă şi fără nume, iar pe tine, oh, pe tine vor să te transforme-n mine!). Am încercat să adorm şi chiar am reuşit, însă el nu s-a mai ivit, retrăgându-se dinapoia orizontului, astfel încât, oricât alergam în urma sa, el continua să rămână la aceeaşi distanţă ce se înfiripase între noi şi care, fără să mai poată fi parcursă, exista (dincolo de el, de mine, de tot ce-a fost şi va fi cândva, ea exista!). Abia când s-a lăsat iarăşi seara, iar firmamentul a început să sclipească tainic, străpuns de aştrii imuabili ce adastă indiferenţi în depărtare, el s-a întors în mintea mea.

Au trecut luni de atunci şi săptămâni şi nopţi şi zeci de vise în care ne-am tot dat întâlnire, precum şi tot atât de multe zile în care am bântuit pierdută pe străzile oraşului, neştiind încotro să mă îndrept şi cum să fac pentru a fi cu el pentru totdeauna. Clădirile soioase, adăpostind în trupul lor macerat decăderea (şi crima şi păcatul şi deznădejdea şi pierzania!), respirau prin ferestrele lor un aer viciat, iar oamenii, cangrenaţi, tociţi şi sfărâmaţi de gânduri, mă izbeau, în drumul lor ce nu duce niciunde. Mergeam pierdută, privind melancolic ploaia mohorâtă ce se prelingea soioasă pe stâlpi, pereţi, cornişe gălbui şi gargui cerniţi şi fără să ştiu anume cine mai sunt, ori când, ori unde, mă retrăgeam grăbită din calea soarelui ce mă ardea. De abia aşteptam să se pogoare din cer noaptea, iar oamenii să tacă, gândurile lor să nu mai colcăie, şoaptele lor infame să nu mai zgârie şi privirile iscoditoare să nu mai doară, iar o dată cu ea, el să-mi pătrundă în casă şi-n gând şi-n mine şi prin mine să pătrundă-n această lume (să o împietrească şi s-o sfărâme!). Nu stăpânea darul vorbirii, dar eu l-am învăţat să grăiască, trupul devenindu-i noapte de noapte tot mai uman, iar el mi-a arătat steaua aceea în jurul căreia se află planeta pe care trăia, o planetă ce la rându-şi ducea cele din urmă zile, atacată fiind de nişte fiinţe demonice, astrale. Apoi mi-a spus să mă îndrept spre Hiperboreea.

Tărâmul plin de zăpadă şi alb şi gheaţă, spre care tânjeam şi pe care, uneori, dorindu-l, mi-l imaginam. Locul în care, coborând din stele, el ar putea să se-ntrupeze şi să trăiască.

Mi-am vândut tot ce aveam şi-am pornit-o spre acel tărâm fabulos ce exista doar în imaginaţia mea. Am început apoi să străbat ţinuturi umblate doar de dihănii înfierate şi animale flămânde şi însetate. Ca prin vis mergeam printre stejarii ce treptat se transformau în fagi şi fagii ce treptat se transformau în brazi, tot mai mici şi mai chirciţi. Mă călăuzeam după glasul său ce-mi părea mai real ca niciodată, cu fiecare pas, gând şi simţământ, mai real ca niciodată. Ignorând întunericul ce încet, încet, mă împresura, răzbeam cu greu prin jnepenişuri, ori urcam obosită piscuri golaşe.

A trebuit să înfrunt gerul şi îndoielile şi tema. Să mă hrănesc cu tot ce apucam, de la fructe sfrijite şi rădăcini şi până la micile animale pe care am început să le vânez. Atrasă şi totodată dezgustată de căldura sângelui ce glăsuia. Scurmându-le printre măruntaie cu ghearele mele murdare. Până ce, într-un târziu am ajuns în locul în care soarele nu mai răzbătea. În locul acela în care noaptea şi moartea mă chemaseră, acolo, sub lumina pală a stelelor ce dansau deasupra mea, pe oglinda lacului îngheţat, măturat de vântul nelegiuit şi înconjurat de munţi de nea, putea să-mi vorbească şi să se nască.

Fără să ştiu în ce avea să se prefacă viaţa mea, răspunsesem chemării sale. Tot aşa cum şi el răspunsese tristeţii şi plânsetului şi lacrimilor pe care le vărsasem încercând (zadarnic încercând!) să fac parte dintr-o lumea ce-mi repugna (lumea mea!)

***

Cel rămas fără nume abătuse asupra noastră năpasta. Când cele două luni au intrat în conjuncţie cu astrul, cel rămas fără nume a intrat în Derit pentru a găsi o alta civilizaţie capabilă să ne poarte gândurile. Însă cea peste care a dat a realizat substituţia şi l-a prins şi l-a înlănţuit şi l-a întors împotriva noastră. Oracolul a greşit, iar de această dată cele două luni nu ne-au mai adus victoria. Pe altarul măturat de vânt l-am jertfit pe laeritul intrat în corpului celui rămas fără nume, iar în măruntaiele sale am văzut decăderea.

Nu ne putem compara cu laeriţii. Ei sunt puternici, au nave care străbat distanţele interstelare şi arme ce împrăştie pe unde trec moartea. Trăiesc lângă soare şi nu se tem de lumină, tot aşa cum nu se tem nici de noapte. Pentru că planeta lor se învârte în jurul ei şi este când lumină, când noapte.

După ce l-au prins pe cel fără nume, laeriţii i-au sondat mintea şi au venit să ne distrugă. Aşa că noi am început atunci să căutăm o altă lume (spre care să ne îndreptăm, cu gândurile refăcându-ne apoi trupurile, să existăm). Să încercăm să evadăm, părăsind acest loc dezolant.

Povara de-a intra în Derit a căzut asupra mea. M-am culcat pe stânca rece şi am închis ochii, iar mintea a-nceput apoi să scruteze printre aştrii dogoritori. Planeta spre care mi s-au îndreptat, amplificate de Derit, gândurile, este una caldă, apropiată de soare, cu apă sub formă lichidă şi care se învârteşte repede (şi e atât de albastră şi distantă şi fragilă şi frumoasă). Este plină de fiinţe surde ce putrezesc şi care se deplasează târându-şi corpurile printre construcţii înalte. M-am apropiat de una dintre ele, aidoma celorlalte. Urâtă, dezgustătoare, bipedă şi anormală (însă ochii ei sunt calzi şi frumoşi, de-o frumuseţe atât de rară şi de-o căldură ce nu mă omoară). Mi-a întins mâna-i scabroasă, iar eu am reuşit să trec peste scârbă şi s-o ating. Este caldă, moale şi plină de apă. Vine lumina. O aud, o văd, o simt. Trupul începe să-mi

fiarbă. Am deschis ochii şi am observat că zăpada în jurul meu se topise, apoi îngheţase. Sunt rănit. Ştiu asta pentru că eu am topit zăpada.

Am intrat după scurt timp în Derit şi m-am înfăţişat înaintea aceleiaşi fiinţe (mă strigă şi cheamă, iar nu pot să fac altceva decât să-i răspund). Este complet surdă, încerc degeaba să-i vorbesc, pentru că nu mă aude, iar mintea ei fragmentată nu-mi răspunde. Comunică în schimb prin sunete încâlcite şi disonante. Iarăşi lumina ce arde. Am ieşit, revenind peste puţin timp. Fiinţa mă învaţă cuvinte, fără să cunoască faptul că ştiu tot ce ea ştie. Îmi lipsesc, însă, corzile vocale, aşa că trebuie să o fac să creadă că scot sunete, când de fapt mă adresez doar minţii ei, cu toate că ea nu îmi poate răspunde pe aceeaşi cale. Lumina ne tot desparte şi mă tot arde, mă vatămă şi mă doboară, motiv pentru care îi spun să meargă spre locul acela pe care-l ştie şi pe care-l numeşte Hiperboreea. Acolo vom putea vorbi şi acolo mă voi putea naşte, acaparând trupul unuia dintre zei ce-şi au sălaşul în acel ţinut alb.

Fiinţele aceasta sunt atât de diferite faţă de tot ce-a întâlnit până acum rasa mea, de-a lungul celor nouă sute de generaţii în care am folosit acest Derit. Sunt nişte forme primitive de viaţă, carnale (dar simt, iar lucrul acesta le fac să-mi pară reale). Sunt surde şi dezgustătoare (însă privirile lor mă înfioară, mă fac să cred şi să sper).

Mi-e dat să aleg şi nu pot şi orice aş face nu pot să aleg între propria mea rasă şi lumea aceea pe care am distruge-o cucerind-o. Iar laeriţii ne atacă neîncetat în timp ce noi încă sperăm că ne vom înălţă şi că vom exista. În cele din urmă le spun că planeta-i prea fragilă pentru a ne suporta şi intru-n Derit (pentru-a ajunge… ea).